

memorii | jurnale | călătorii

Sega

NAMASTE
UN ROMAN DE AVENTURI SPIRITUALE
ÎN INDIA

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Carte recomandată de

McCANN
BUCHAREST

Redactor: Iustina Croitoru
Foto copertă: Adrian Petre
Coperta: Sega
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEGA

Namaste: un roman de aventuri spirituale în India / Sega. – București: Humanitas, 2012
ISBN 978-973-50-3492-4
821.135.1-992

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Sacru e lăcașul din tine unde sălășluiește universul
întreg. Din iubire, înțelepciune și pace e locul acela.
Când și tu, și eu suntem acolo, amândoi suntem unul.
Ești în inima mea, sunt în inima ta,

NAMASTE

Musonul cu parfum de tei

E trecut de miezul nopții și liniștea mirosind a flori de tei se furișează în casă pe ușa deschisă de la balcon. În penumbra din hol, chiar la intrare, așteaptă cuminte rucsacul albastru, pe care îl am dintr-a șasea. E un rucsac mare și zdravăn, nepăsător la trecerea timpului, dar bucuros să fie umplut din nou, ca pe vremuri. 15 kilograme cu totul. Nu înțeleg ce atârnă așa greu. Sunt doar trei cămăși subțiri, două tricouri, o jachetă de trening, două perechi de pantaloni scurți și două de pantaloni lungi, o pereche de șlapi, o periuță de dinți, un aparat de bărbierit, o trusă cu medicamente (că nu se știe) și alte câteva mărunțișuri. Rucsacul albastru se sprijină de alt rucsac, micuț și cenușiu, care adăpostește un kilogram de ghid *Lonely Planet*, câteva cărțuții, un caiet pentru însemnări, două pixuri și mai multe nu, că nu mai încap. Rucsacul cel mare și rucsacul cel mic așteaptă aventura – un cuplu încremenit de teamă să nu rupă vraja nopții. Un Don Quijote și un Sancho Panza dintr-un alt basm. Rosinanta fiind eu.

Călătoria se așterne în fața ochilor. Nu e o cale, ci o sumă de căi posibile. O întindere albă, căreia nu îi întrezăresc marginile. Ar însemna că m-am rătăcit din nou dacă pe întinderea asta m-aș întâlni cu urmele pașilor mei... E teama din stomac care mă trage înapoi, spre lucrurile știute pe jumătate, dar e și zbaterea inimii care mă îmboldește înainte, spre cealaltă jumătate, a lucrurilor neștiute și imposibil de intuit. Mi-a fost frică multă vreme să mă desprind și să pornesc în necunoscut. E un drum abrupt, care trece drept prin această frică. Nu am însă alternative. Toate celelalte variante m-au adus în același punct: pe marginea prăpastiei.

Poate că și calea asta duce tot acolo. Deocamdată, e doar o posibilitate. Nu și o realitate.

Las în urmă o lume de care m-am înstrăinat încetul cu încetul. Ce mai las în urmă sunt niște reclame din care mi-am câștigat dozele de existență. Plec să îmi caut propriul slogan. *Slaugh ghairm*, în galeză. Strigătul de luptă. Plec să îmi caut strigătul de luptă, cu toată disperarea adunată într-o bocceluță de curaj. Astăzi, 11 iunie 2008, peste numai câteva ore, voi zbura spre Londra și de acolo mai departe, spre Mumbai, unde plouă întruna de câteva zile. În India, țara misterioasă de la capătul pământului, a început potopul. Și nu-mi pot imagina decât un muson cu parfum de tei.

Zborul

Mă zvârcolesc după încă o gură de aer, agățat de marginea vieții cu cârligele fragile ale nebuniei. Sunt pe moarte. La căpătâiul meu veghează cineva, însă nu văd cine. Îi simt doar prezența. Copleșit de groază, urlu după ajutor. Sfârșitul mi-e aproape. Mă scufund în moarte. Ca un susur intermitent la început și apoi din ce în ce mai deslușit, ca o ploaie de lumină peste firea întunecată a urgiei care mă locuiește, șoaptele celui care mă veghează ajung la urechile mele. Blânde, ca ale unui chirurg liniștindu-și pacientul înaintea unei operații complicate. Nu te teme, vei învia imediat după ce vei muri, ai să vezi, vei învia imediat, nu te teme... Șoaptele coboară odată cu mine, acolo unde mă duc. Închid ochii și mor.

Plămâni îmi ard ca după o lungă repriză de înot pe sub apă. Mă trezesc trăgând în piept aerul rece, fără să mă mai satur. Confuz și speriat, mă chircesc în scaunul capitonat cu pluș albastru. Scâncesc ca un nou-născut. Sunt un nou-născut. În jurul meu, realitatea se asamblează cu repeziciune, particulă cu particulă, noțiune

cu noțiune, până când toate sunt așa cum au fost și totuși un pic altfel. Până când simțurile țipă la mine: Gata, ai înviat!

Lumea doarme dusă. Obloanele hublourilor sunt trase. Lumina de ambianță încălzește atmosfera înghețată de aerul condiționat. Afară, motoarele uriașului Boeing 777 al companiei British Airways zumzăie ca doi bondari, pe spinarea cărora zburăm noi, ca o povară. Mă șterg de transpirația rece și mă așez mai bine în scaunul confortabil. Nu știu cum, dar visul mi-a alungat spaima din sinapsele. Nu-mi mai e frică. În urechi aud cu ecou vorbele părintelui Arsenie, pe care l-am vizitat în martie, la Techirghiol. Îi cerusem un cuvânt de folos. Trebuie să mori în fiecare clipă ca să învii, mi-a spus el. Moartea înseamnă viață... Trebuie să mori ca să învii. Acuma nu știu dacă mă înțelegi matale, însă mi-ai cerut un cuvânt de folos și eu ți l-am dat... Surâsul hâtru al bătrânului călugăr, ca și vorbele rostite prin barba lungă și albă se evaporă lent, făcând loc întrebării: Cine mă veghea în vis? Nu părintele Arsenie, asta știu sigur. Atunci cine? Caut răspunsul în fărâmele de vis pe care mi le mai amintesc, cu ochii la ecranul îngropat în spătarul scaunului din față. Asia digitală e tăiată de o line roșie, de capătul căreia trage tare spre Mumbai un avion mititel. Sunt de zece ore în aer. Am traversat o noapte și două continente. Am sărit peste cinci fusuri orare. Am visat că mor și m-am trezit din nou la viață. Căpitanul aeronavei anunță 20 de minute până la destinație. Încă n-am aflat cine veghea la căpătâiul meu.

Ieșim din norul cenușiu și continuăm coborârea. Încă puțin și ajungem. La 500 de metri dedesubt, gunoaie împrăștiate pe kilometri pătrați. Imaginea devine tot mai clară, pe măsură ce ne apropiem de pământ. M-am înșelat. Nu este o ghenă, ci o mare de maghernițe înghesuite unele într-altele, până în buza pistei de aterizare. La câteva aripi distanță, copii în zdrențe ne fac cu mâna de acoperișurile învelite cu folii de plastic de toate culorile.

Parfumul Indiei

În 1492, Gérard Depardieu alerga în *slow motion*, pe muzica lui Vangelis, prin apa până la glezne. Alerga împleticit, lăsându-le în urmă pe *Niña*, *Pinta* și *Maria* pentru limanul visat în toate nopțile de groază ale traversării marelui ocean. La capătul puterilor, uriașul cu suflet de copil se prăvălea voluptuos pe nisipul fin – tot în *slow motion* – sărutând pătimaș țărmul Indiilor de Vest.

Primul lucru pe care orice Columb îl face când pășește în India de Est este să sărute pătimaș văzduhul. Parcă toate mirodeniile pământului s-au strâns deasupra acestui loc, revărsându-se apoi ca o ploaie de miresme. Închid ochii. Nările se deschid larg, ca porțile unei cetăți străvechi, primind acest sol nevăzut al lumii noi. Parfumul... Deci așa miroase musonul indian, mă pomenesc gândind. Și gândesc în continuare, e un reflex de fost creator de reclame... *Indian Monsoon*, 150 ml. Un flacon sferic închizând un lichid roșu coral, ținut în palme de Aishwarya Rai, însemnată cu o bulină la fel de roșie între sprâncenele arcuite aristocratic. Aishwarya Rai zâmbește enigmatic, din semiprofil, privind pe sub genele lungi cu ochii ei de safir (lentile de contact) în obiectivul aparatului de fotografiat. Aishwarya Rai poartă un sari de mătase vernil și e luminată de o lună plină aurie, pe jumătate ascunsă de norii unei nopți violet... India se dezvăluie călătorului sosit din Vest ca o amantă plină de promisiuni, în preludiul lung al unei nopți fierbinți de iubire.

Țara din care am plecat acum 15 ore e deja o amintire inodoră și incoloră, parcă dintr-o altă viață. Iar musonul nu miroase cătuși de puțin a tei. Deschid ochii. Îmbătut de cel mai năucitor parfum pe care l-am cunoscut vreodată, fac primul pas, împleticit, pe pământul Indiei.

Adil și musonul

La ieșirea din Aeroportul Internațional Chhatrapati Shivaji sunt luat pe sus de o mulțime agitată de oameni cu fețe tuciurii și haine murdare. *Taxi, sir? Taxi? Here, sir! Yes, taxi?* Băieți, vin din România, așa că nu mă impresionați voi cu una, cu două. Fără să îmi pierd cumpătul, scot telefonul din buzunar și sun.

Hello! Naqiya? I've just landed în Mumbai și nu știu ce să fac, *I'm feeling totally lost...*

Respir adânc și îmi șterg broboanele de transpirație de pe frunte. Aerul e fierbinte și umed.

Wow! Segă? You are here already? Oh, I am so happy! Am crezut că ajungi ceva mai târziu. Iartă-mă, cred că am încurcat puțin borcanele. Îmi pare tare rău că nu te-am întâmpinat la aeroport, *as promised*. Dar nu-ți face griji. *Please take a pre-paid taxi to Super Cinema*, te aștept acolo...

Naqiya – se pronunță Nakaia – vorbește o engleză impecabilă, colorată melodios cu inflexiuni indiene. Din mulțimea de pensuni prospectate pe internet înainte de plecare, am ales-o pe a ei dintr-un motiv cât se poate de simplu: Naqiya m-a ajutat să-mi înving teama de grozăvii, molime mortale, malarie și diluvii închipuite. Când privești cu ochiul minții peste mări și țări, totul capătă proporții înfricoșătoare. *Don't worry, you'll be just fine*, îmi scrisese ea în emailul de răspuns, reducând distanța de 5 155 km dintre București și Mumbai la o reconfortantă apropiere umană.

Ținând strâns biletul *pre-paid* cumpărat cu 350 de rupii de la ghișeul indicat de Naqiya, ajung la taxiul alocat. Parcă m-am întors în timp. Bondocul negru cu acoperiș galben este un Tata care seamănă leit cu Fiatul din anii '60. M-aș mira să funcționeze. *Namaste, sir, my name is Adil*, se recomandă șoferul făcând o plecăciune cu palmele împreunate în dreptul inimii. Îmi preia apoi rucsacul albastru și îl depune cu pioșenie în portbagaj, ca pe-o

ofrandă la picioarele unei zeități hinduse. Mă înghesui pe bancheta din spate, cu genunchii la gură și cu rucsacul cenușiu în brațe. *You big guy, sir! This small car, nah?* râde Adil, aruncându-se la volan, pe scaunul din dreapta. Își netezește apoi părul cu palmele și își îndreaptă cămașa kaki peste maioul cândva alb. Parcă s-ar pregăti pentru cine știe ce misiune înaltă, nu pentru o banală cursă de taxi. *We go!* mă anunță el binedispus, răsucind cheia în contact.

Pornim la drum pe banda stângă, printr-o lume întoarsă parcă pe dos. *Welcome to Mumbai, sir! First time India, nah? What country are you from, sir? What is your good name, sir?* După ce îi dau răspunsurile cuvenite, discuția lăncezește. De fapt, se împotmolește definitiv. Adil nu știe mai multă engleză de-atât, iar eu nu știu hindusă. Când îl mai întreb de una, de alta, ascultă încordat, fără să spună nimic, zâmbind galeș din oglinda retrovizoare. Apoi clatină repede din cap, stânga-dreapta, precum cățelușul cu arc de pe bordul mașinii. Răspunde după un răstimp, ca fulgerat de o revelație: *A-cha! A-cha!*

Cursa nu e chiar așa banală pe cât am crezut. În jurul meu, haos dezlănțuit. Pietoni, ricșe, motociclete, automobile, autobuze galbene și camioane colorate strident, polițiști, vaci, capre, câini jigăriți și cocoși înfioiați se amestecă pe străzile întortocheate ale Mumbaiului ca într-un blender supraturat, înălțând spre cerul plumburiu o simfonie distonantă de claxoane, strigăte, mugete, cotcodăceli, hămăieli și răpăieli de motoare fără tobe de eșapament. Adil nu semnalizează când depășește. Își ia pur și simplu avânt și se înfige nonșalant în breșa ochită dinainte să se formeze. Sunt convins că e doar o chestiune de timp până la accident, dar îl aud chicotind. *No problem, sir, don't worry...*

Adil a folosit ștergătoarele o singură dată, când a atins accidental întrerupătorul. Și-a cerut scuze. A mai făcut-o o dată cu bună știință, iar ștergătoarele au revenit, ascultătoare, pe chederul din josul parbrizului, unde au rămas de atunci înțepenite. Acum plouă cu spume, însă Adil preferă să conducă ieșit pe jumătate afară din mașină, gesticulând și claxonând, ca un mare dirijor, compozitor și balerin al celui mai bizar spectacol rutier din câte am văzut până acum.

Cuprins

Musonul cu parfum de tei	7
Zborul	8
Parfumul Indiei	10
Adil și musonul	11
Grand Road, Super Cinema	13
Poarta Indiei	16
Mumbai pe repede înainte	21
Bye bye, Mumbai	26
Întrerupătoarele	27
Alb și roșu și negru	33
Demonii	41
Măștile	48
Rămășițele zilelor	55
În sala oglinzilor	60
Muncă și meditație	63
Bețișoare zen	69
Bucuria, Focul și Iasomia	73
Scurtătura spre mine însumi	77
Mesaje de iubire	82
Școala misterelor	87
Cele trei ceasuri de veghe	91
Promoția omului nou	95
Ug, fiul ploii	98
Rece, cald	101
Mukta	103

Sărbătoarea Sannyas	104
Osho SRL	106
Secretul oglinzilor	109
Plouă cu depresii	111
Curcubeul, David și Goliat	115
Spațiul dintre cuvinte	118
Nowhere to go	119
Îndrumări	121
Culorile Curcubeului	123
Zorba	126
Samara	128
Adar și culoarea violet	130
Olandezul zburătăcitor	133
Resurse lăuntrice pentru muncă și viață	136
Gibberish	141
Frumusețea întunericului	143
Cocorul din Buddha Grove	144
Bucățița mea de întuneric	147
Enlightenment	150
Endarkenment	152
Inima din gheață și gheața din inimi	154
Ultima porție de întuneric	155
Fereastra	157
Guru Purnima	159
Despărțire cu gust de mango	161
Douăzeci și una	163
Păunul Narcis	164
Inimi de pluș	167
Moarte fără de viață și viață fără de moarte	171
Osholand	174
Hu-hu-hu, Ha-ha-ha	176
Gorila	178
Diavolul din detalii	180

Ziua Prieteniei	181
Pacientul	185
Curcubeul unei nopți	188
Guava în descompunere	192
Dulcegării	194
Ultimul joc	200
Visul pe care nu știm că îl visăm	202
Poona One	204
Grigore Ureche Muzicală	207
Yoko	212
Mr. Tambourine Man	213
Păunița și zeița	215
Kagemusha	218
Măicuța Tan Maya	221
Dimineața de bun-venit în viața mea	222
Yoko și Cartea secretelor	225
Yoko și secretele ei	231
Bună dimineața, Yoko	238
Subject: Yoko	241
Pingo-Pingo Sayonara	243
Confirmări	245
Barman	249
Mitul eternei reînțoarceri	251
Eu gust de voce... Eu stau în camera mea.Vino auzi. Odete.	254
Chi cu Sung-hi	260
A ieșit gânsacul!	264

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar
ce se virează Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

